

400 ANYS DE CARISMA VICENCIÀ

Maó, 17 novembre 2017

En aquesta Eucaristia donem gràcies a Déu pel carisma de la família vicentina, nascuda de Sant Vicenç de Paül i Santa Luisa de Marillac i formada per l'Associació Internacional de la Caritat, la Congregació de la Missió, els Missioners seglars vicentins (MISEVI), les Filles de la Caritat, l'Associació de la Medalla Miraculosa i les Conferències de Sant Vicenç de Paül, les tres últimes amb cases i grups en la nostra Diòcesi.

Les seves històries es remunten a 1617, any decisiu en la vocació de Sant Vicenç de Paül per dos esdeveniments. El primer succeeix el 25 de gener, festa de la Conversió de Sant Pau, dia en què el sant va predicar el "*Primer Sermó de la Missió*" a Folleville (França) després de la confessió, dies abans, d'un pagès moribund que li va fer donar-se compte de l'abandonament espiritual dels pobres del camp i de la importància de transmetre'ls l'amor i la tendresa de Déu. Aquest sermó va ser l'origen de la "*Congregació de la Missió*", instituïda per donar missions populars i treballar en la formació del clergat de França i en altres països. Uns mesos més tard, a l'agost del mateix any, en la seva experiència com a rector del poble de Châtillon, es troba amb la misèria material dels pagesos. Sant Vicent relata els fets:

"Mentre em revestia per celebrar la santa Missa, van venir a dir-me ... que en una casa apartada de totes les altres, com a un quart de llegua, estaven tots malalts, fins al punt que no hi havia una sola persona que pogués atendre a les altres, les quals es trobaven en un estat de necessitat indescriptible. Això em va ocasionar una tremenda impressió "

Després d'escollar la crida de Vicente, tots els feligresos van anar en ajuda d'aquesta família. Però, per Vicent, aquest moviment espontani no és prou, perquè corre el perill de no tenir continuïtat: "*Una gran caritat, sí; però mal organitzada "*. Sant Vicent es posarà mans a l'obra i ben prest organitzarà els primers grups d'assistència als més pobres.

Els ensenyaments actuals de Sant Vicent

En el seu missatge per al quart centenari, del vint-i-set de setembre d'aquest any, el Papa Francesc ha dit que Sant Vicent "*ens parla, encara avui, a cadascun de nosaltres, com Església*". El testimoni de Sant Vicent és viu. Convida a tota l'Església a estar sempre en camí, disposada a deixar-se sorprendre per Déu. Tres són els ensenyaments de Sant Vicent que destacava el papa Francesc: "*imaginar la caritat, organitzar la proximitat i invertir en la formació són els ensenyaments actuals que ens vénen de sant Vicent*".

La primera és "*imaginar la caritat*". L'amor als altres sempre és creatiu. Sant Vicent deia que "*l'amor és creatiu fins a l'infinit*". Qui estima de veritat té un "*cor que*

veu" (cf. Benet XVI, Carta encíclica Deus Caritas est, 31). A la carta per després de l'any de la misericòrdia, el Papa Francesc convidava a tota l'Església a *"deixar pas a la fantasia de la misericòrdia"* per donar vida a tantes iniciatives.

El segon llegat de Sant Vicent és la necessitat d' *"organitzar la proximitat"*. Sant Vicent va advertir la necessitat d'organitzar la caritat. Inspirat pels primers cristians que tenien *"un sol cor i una sola ànima"* (Fets 4, 32), sant Vicent va fundar les "Caritats" (Charites) per tal d'atendre els més necessitats. Després, amb l'ajuda de santa Llúcia de Marillac fundarà la Companyia de Filles de la Caritat, que ajudaran en l'atenció als vagabunds, els malalts, les dones, i a organitzar les *"caritats"*.

La tercera ensenyança es refereix a la importància d'invertir en formació. Sant Vicent es va consagrar intensament a l'anunci de l'Evangeli, que predicava amb senzillesa i de manera directa, per tal d'arribar al cor dels més pobres. Va cuidar també de manera especial la formació dels sacerdots. Sant Vicent es va adonar que la causa principal del decaïment de la religió a França era que els sacerdots no estaven ben formats. Per això va començar a reunir als que es preparaven al sacerdoci, per fer-los cursos especials, i als que ja eren sacerdots, els reunia cada dimarts per donar-los conferències sobre els deures del sacerdoci.

Donar espai i temps als pobres

Però tot això ho hem de fer amb esperit de servei als més pobres, als que hem de dedicar el nostre temps. *"El cristianisme sense contacte amb el que pateix, és un cristianisme desencarnat, incapaç de tocar la carn de Crist. Trobar els pobres, preferir els pobres, donar la veu als pobres per tal que la seva presència no sigui reduïda al silenci per la cultura de l'efímer"*(missatge Papa).

Sant Vicent va descobrir a Châtillon la vocació de servir Crist en els pobres, als quals anomenava *"els nostres senyors i els nostres amos"*. La recerca dels més pobres i abandonats *"està en el nucli central de la Família vicentina, amb la consciència profunda de ser "indignes de oferir-los els nostres petits serveis "*.

Aquest temps de celebració ens ha d'ajudar a aprofundir en el carisma. Brinda l'ocasió de preguntar-nos com podem servir millor els pobres, reaccionant enfront de la cultura de la indiferència, del descart i del ús egoista dels nostres béns; de demanar-nos com arribar als que viuen en tota classe de perifèria, per fer-los sentir que no estan sols, que tenen la companyia de Crist a través de la seva Església.

El Papa acaba el seu missatge demanant per a la família vicentina i per a tota l'Església *"la gràcia de trobar el Senyor Jesús al germà famolenc, assedegat, estranger, desposseït de la seva roba i de la seva dignitat, malalt i presoner o indecís, ignorant, obstinat en el pecat, afligit, groller, desconfiat i molest"*. M'uneix a aquesta petició i, al mateix temps, deman al Pare que no deixi que decaigui el vigor i força del carisma vicencià, que segueix sent necessari en l'Església.

400 AÑOS DE CARISMA VICENCIANO

Mahón, 17 de noviembre de 2017

En esta Eucaristía damos gracias a Dios por el carisma de la familia vicenciana, nacida de San Vicente de Paúl y Santa Luisa de Marillac y formada por la Asociación Internacional de la Caridad, la Congregación de la Misión, los Misioneros seculares vicencianos (Misevi), las Hijas de la Caridad, la Asociación de la Medalla Milagrosa y las Conferencias de San Vicente de Paúl, las tres últimas con casas y grupos en nuestra Diócesis.

Sus historias se remontan a 1617, año decisivo en la vocación de San Vicente de Paúl por dos acontecimientos. El primero sucede el 25 de enero, fiesta de la Conversión de San Pablo, día en que el santo predicó el “Primer Sermón de la Misión” en Folleville (Francia) tras la confesión, días antes, de un campesino moribundo que lo hizo darse cuenta del abandono espiritual de los pobres del campo y de la importancia de transmitirles el amor y la ternura de Dios. Este sermón fue el origen de la “Congregación de la Misión”, instituida para dar misiones populares y trabajar en la formación del clero de Francia y en otros países. Unos meses más tarde, en agosto del mismo año, en su experiencia como párroco del pueblo de Châtillon, se encuentra con la miseria material de los campesinos. San Vicente relata los hechos:

“Mientras me revestía para celebrar la santa Misa, vinieron a decirme... que en una casa apartada de todas las demás, como a un cuarto de legua, estaban todos enfermos, hasta el punto de que no había una sola persona que pudiera atender a las demás, las cuales se hallaban en un estado de necesidad indescriptible. Esto me ocasionó una tremenda impresión”

A la llamada de Vicente acuden todos los feligreses en ayuda de esa familia. Pero, para Vicente, este movimiento espontáneo no es bastante, porque corre el peligro de no tener continuidad: “Una enorme caridad, sí; pero mal organizada”. San Vicente se pondrá manos a la obra y pronto organizará los primeros grupos de asistencia a los más pobres.

Las enseñanzas actuales de San Vicente

En su mensaje para el cuarto centenario (27/9/17) el Papa Francisco ha dicho que San Vicente “nos habla, aún hoy, a cada uno de nosotros, como Iglesia”. El testimonio de San Vicente está vivo. Invita a toda la Iglesia a estar siempre en camino, dispuesta a dejarse sorprender por Dios. Tres son las enseñanzas de San Vicente que destacaba el papa Francisco: “imaginar la caridad, organizar la cercanía e invertir en la formación son las enseñanzas actuales que nos vienen de san Vicente”.

La primera es “imaginar la caridad”. El amor a los demás siempre es creativo. San Vicente decía que “el amor es inventivo hasta el infinito”. Quien ama de verdad tiene un “corazón que ve” (cf. Benedicto XVI, Carta Encíclica Deus Caritas est, 31). En la carta para después del año de la misericordia, el Papa Francisco invitaba a toda la Iglesia a “dejar paso a la fantasía de la misericordia” para dar vida a tantas iniciativas.

El segundo legado de San Vicente es la necesidad de “organizar la cercanía”. San Vicente advirtió la necesidad de organizar la caridad. Inspirado por los primeros cristianos que tenían “un solo corazón y una sola alma” (Hch 4, 32), san Vicente fundó las “Caridades” (charites) con el fin de atender a los más necesitados. Después, con la ayuda de santa Luisa de Marillac fundará la Compañía de Hijas de la Caridad, que ayudarán en la atención a los mendigos, los enfermos, las mujeres, y a organizar las “caridades”.

La tercera enseñanza se refiere a la importancia de invertir en formación. San Vicente se consagró intensamente al anuncio del Evangelio, que predicaba con sencillez y de manera directa, con el fin de llegar al corazón de los más pobres. Cuidó también de manera especial la formación de los sacerdotes. San Vicente se dio cuenta de que la causa principal del decaimiento de la religión en Francia era que los sacerdotes no estaban bien formados. Por eso empezó a reunir a quienes se preparaban al sacerdocio, para hacerles cursos especiales, y a los que ya eran sacerdotes, los reunía cada martes para darles conferencias acerca de los deberes del sacerdocio.

Dar espacio y tiempo a los pobres

Pero todo esto debemos hacerlo con espíritu de servicio a los más pobres, a quienes debemos dedicar nuestro tiempo. “El cristianismo sin contacto con el que sufre, es un cristianismo desencarnado, incapaz de tocar la carne de Cristo. Encontrar a los pobres, preferir a los pobres, dar la voz a los pobres con el fin de que su presencia no sea reducida al silencio por la cultura de lo efímero” (mensaje Papa).

San Vicente descubrió en Châtillon la vocación de servir a Cristo en los pobres, a los que llamaba “nuestros señores y nuestros amos”. La búsqueda de los más pobres y abandonados” está en el núcleo central de la Familia vicenciana, con la conciencia profunda de ser “indignos de rendirles nuestros pequeños servicios”.

Este tiempo de celebración debe ayudarnos a profundizar en el carisma. Brinda la ocasión de preguntarnos cómo podemos servir mejor a los pobres, reaccionando frente a la cultura de la indiferencia, del descarte y del derroche; cómo llegar a quienes viven en toda clase de periferia, para hacerles sentir que no están solos, que tienen la compañía de Cristo a través de su Iglesia.

El Papa concluye su mensaje pidiendo para la familia vicenciana y para toda la Iglesia “la gracia de encontrar al Señor Jesús en el hermano hambriento, sediento, extranjero, despojado de su ropa y de su dignidad, enfermo y prisionero o indeciso, ignorante, obstinado en el pecado, afligido, grosero, desconfiado y molesto”. Me uno a esta petición y, al mismo tiempo, pido al Padre que no deje que decaiga el vigor y fuerza del carisma vicenciano, que sigue siendo necesario en la Iglesia.